

Sygn. akt III CSK 13/19

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku L. W.
przy uczestnictwie Z. J., [...], H. G.-S., [...]
o ustanowienie drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 czerwca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki H. G.-S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 13 czerwca 2018 r., sygn. akt III Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) oddala wniosek uczestnika Z. J. o zasądzenie na jego rzecz
od skarżącej kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki H. G.-S. od postanowienia Sądu Okręgowego w N. z dnia 13 czerwca 2018 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w prawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, uczestniczka H. G. S. przytoczyła przyczynę kasacyjną z art. 398⁹ § 1 punkt 1 k.p.c., formułując zagadnienie prawne dotyczące tego, czy w sytuacji, w której doszło do podziału nieruchomości na kilka mniejszych, zasadne jest przeprowadzenie drogi koniecznej po dwóch odrębnych nieruchomościach przy założeniu, że jest już w pewnym zakresie wytyczony szlak drożny i czynność ta nie powodowałaby nadmiernego obciążenia tejże nieruchomości oraz naruszenia interesu społeczno-gospodarczego, a ponadto, czy art. 145 § 2 k.c. nie może być stosowany w sytuacji, w której obecni właściciele nie byli stronami czynności prawnej, w wyniku której nieruchomość władająca utraciła dostęp do drogi publicznej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według ustalonej w orzecznictwie Sądu Najwyższego i nauce wykładni tego pojęcia, istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i orzecznictwa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy przedstawianiu przez sąd powszechny zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy; przedstawić pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazać zasadność preferowanego sposobu jego rozstrzygnięcia, a także wadliwość rozwiązania przez Sąd drugiej instancji postawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy. Przedstawione przez skarżących zagadnienia nie spełniają przytoczonych wyżej wymagań, ponieważ są pytaniami o konkretny sposób rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i to w sytuacji, w której z obszernego i starannie umotywowanego uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, zawierającego pogłębione oceny prawne bazujące na szczegółowych ustaleniach faktycznych, wynika jednoznacznie, z jakich przyczyn, opierając się na przyjętej w orzecznictwie Sądu Najwyższego i nauce wykładni art. 145 § 2 i 3 k.c. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014 r., III CZP 74/14, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 1998 r., I CKN 673/97, z dnia 20 lutego 1985 r., III CRN 364/85, OSNCP z 1985, nr 12, poz. 198, z dnia 14 listopada 1997 r., II CKN 456/97 oraz z dnia 16 stycznia 2015 r., III CSK 147/14), Sąd Okręgowy zaaprobował wybór określonego wariantu drogi koniecznej. Sposób uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wskazuje nie tyle na istnienie u skarżącej istotnych wątpliwości prawnych, ile na niezadowolenie ze sposobu załatwienia sprawy przez sąd.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Sąd Najwyższy oddalił zawarty w odpowiedzi uczestnika Z.J. na skargę kasacyjną wniosek o przyznanie kosztów postępowania kasacyjnego uznając, że nie zachodzą podstawy do odejścia od reguły wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c. zgodnie z którą, każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

aw

jw